

Sygn. akt XI W 3376/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

w obecności oskarżyciela K. K.

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w Warszawie

sprawy **R. M.**

syna K. i D. z domu O.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 czerwca 2013 r., o godz. 11:54 na ul. (...) – most G. w W., nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 36 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości F. C.

tj. o wykroczenie z art. 92a Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. obwinionego **R. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3376/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2013 r. o godz. 11:54 urządzenie do pomiaru prędkości F. C. ustawione w W. przy ul. (...) – Most G. zarejestrowało pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód ten poruszał się z prędkością 86 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna maksymalna prędkość wynosi 50 km/h i wynika z zasad ruchu drogowego określonych w art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Urządzenie do pomiaru prędkości,

które automatycznie wykonało fotografię w/w pojazdu, posiadało aktualne świadectwo legalizacji ważne do dnia 31 maja 2014 r. Wykonana przez nie fotografia przedstawia pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...), widocznymi elementami stroju kierowcy są koszula, marynarka i krawat. Właścicielem pojazdu był K. M.. Na wystosowane przez Straż Miejską m. st. W. żądanie wskazania, komu powierzono pojazd do kierowania w dniu 11 czerwca 2013 r. właściciel pojazdu oświadczył, iż w określonym w wezwaniu miejscu i czasie jego autem kierował R. M., zam. w W. przy ul. (...). Ustalony kierowca został następnie wezwany do stawienia w siedzibie Straży Miejskiej m. st. W., gdzie stawił się w dn. 30.09.2013 r. Wówczas odmówił przyjęcia mandatu karnego kredytowanego nakładającego na niego grzywnę w kwocie 300 zł za popełnione wykroczenie z art. 92a Kodeksu wykroczeń. Odmowa nastąpiła z uwagi na wysokość kary, która w ocenie R. M. była nieadekwatna do popełnionego wykroczenia. Wobec powyższego sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie celem merytorycznego rozpoznania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatki urzędowe (k. 1-3, 19, 23), dokumentację fotograficzną (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), wezwanie (k. 6), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 7), oświadczenie właściciela pojazdu (k. 8), pisma (k. 9, 13, 18, 20), kserokopie legitymacji (k. 10, 11), kserokopię wniosku o wydanie dowodu osobistego (k. 83), fotografii zapisanej na płycie CD (k. 86).

Obwiniony R. M. nie stawił się na rozprawie głównej, przy czym wezwanie na rozprawę mimo prawidłowej podwójnej awizacji nie zostało przez niego podjęte w terminie. Na podstawie art. 71 § 4 kpw Sąd poprowadził rozprawę w trybie zaocznym, zaś na podstawie art. 74 § 2 kpw odczytał wyjaśnienia obwinionego złożone w toku czynności wyjaśniających. Obwiniony składając wyjaśnienia podczas przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia w dn. 30.09.2013 r. nie ustosunkował się bezpośrednio do sprawstwa zarzucanego mu wykroczenia, a jedynie wnosił o zastosowanie wobec niego postępowania mandatowego (k. 16v-17). Do protokołu przesłuchania załączone zostały wyjaśnienia pisemne obwinionego, w których również wnosił o niekierowanie wniosku o ukaranie do sądu i zastosowanie postępowania mandatowego oraz jednocześnie zakończenie postępowania poprzez udzielenie upomnienia.

Weześniej, w dn. 1 lipca 2013 r. R. M. nadesłał do siedziby Straży Miejskiej m. st. W. pismo, w którym przyznał, iż w dn. 11 czerwca 2013 r. kierował samochodem M. o numerze rejestracyjnym (...) i był sprawcą czynu opisanego w wezwaniu. Dodał, iż w w/w dacie wykonywał czynności zawodowe i przemieszczał się kilkakrotnie pomiędzy różnymi miejscami w W.. Dodał, iż powodem przekroczenia prędkości była pilna konieczność stawienia się o godzinie 12:00 w siedzibie Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), gdzie jest zatrudniony jako radca prawny, w celu świadczeniu pomocy prawnej dla Marszałka Województwa (...). Powoływał się przy tym na treść art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych, zgodnie z którym radca prawny podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych korzysta z ochrony prawnej przysługującej sędziemu i prokuratorowi. W w/w piśmie obwiniony podał też, że zgodnie z treścią art. 41 kw w stosunku do sprawcy czynu można poprzestać na zastosowaniu pouczenia, zwróceniu uwagi, ostrzeżeniu lub na zastosowaniu innych środków oddziaływania wychowawczego oraz wniósł o zastosowanie takich środków w stosunku do niego. Powodem zastosowania ich miały być zdaniem obwinionego fakt, iż jako radca prawny funkcjonuje w sferze organów ochrony prawnej, zna obowiązujące przepisy Prawa o ruchu drogowym i jest obowiązany do ich szczegółowego przestrzegania oraz że w związku z tym do uświadomienia mu zasad ruchu drogowego wystarczające jest zastosowanie środków przewidzianych w art. 41 kw.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę ujawnionym w toku rozprawy wyjaśnieniom i oświadczeniom obwinionego jedynie w zakresie, w jakim przyznał on, iż prowadził pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) w miejscu i czasie oznaczonym we wniosku o ukaranie. Pozostała aktywność obwinionego podejmowana w toku czynności wyjaśniających nie polegała na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, lecz na próbie uzyskania dla siebie jak najkorzystniejszego rozstrzygnięcia końcowego, na przykład poprzez podnoszenie, iż czyn którego się dopuścił był społecznie szkodliwy jedynie w niewielkim stopniu i sam fakt wykonywania przez niego zawodu radcy prawnego daje gwarancję, iż po zastosowaniu środków oddziaływania wychowawczego będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu argumentacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Należy wskazać iż obwiniony błędnie powołuje się na

ochronę określoną w art. 12 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, bowiem ten rodzaj immunitetu chroni radców prawnych tylko i wyłącznie podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych, czyli na przykład podczas reprezentowania klienta na sali sądowej. Przemieszczania się pomiędzy miejscami aktywności zawodowej nie można uznać za działalność „podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych”. Prowadzenie pojazdu nie jest esencją działalności radcy prawnego i nie wiąże się bezpośrednio z występowaniem w roli pełnomocnika procesowego lub przy dokonywaniu czynności prawnych na rzecz klienta czy doradzaniem mu w zakresie przysługujących praw i obciążających go obowiązków. Możliwe jest ponadto wykonywanie zawodu radcy prawnego także bez użycia pojazdu. Z wyżej wymienionych powodów stanowisko obwinionego należy uznać za oparte na oczywiście błędnej analizie obowiązujących przepisów. Zasygnalizowania jedynie wymaga, iż w toku czynności wyjaśniających organ je prowadzący (Straż Miejska m. st. W.) nie wyraził zgody ani na zakończenie sprawy w drodze postępowania mandatowego ani też na zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego określonych w art. 41 kw.

Wątpliwości Sądu nie budzi dokumentacja fotograficzna zamieszczona na płycie CD, dołączona do akt sprawy jako karta 86. Sąd nie stwierdził, aby w treść grafiki ingerowano. Płyta zawierająca właściwy plik graficzny została zabezpieczona i przesłana w sposób uniemożliwiający zapoznanie się z danymi na niej utrwalonymi przez osoby niepowołane. Nie ma więc podstaw do kwestionowania zarówno rzetelności jak i przydatności w niniejszej sprawie przedmiotowego dowodu.

Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania wiarygodności ani rzetelności dokumentów i innych dowodów ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty powyższe zredagowane zostały przez funkcjonariuszy publicznych oraz urzędników państwowych w związku z pełnieniem czynności służbowych, w zakresie ich uprawnień i ustawowych kompetencji. Z podobnych względów Sąd uznał za wiarygodne też inne dokumenty nadesłane w związku z prowadzonym postępowaniem, ujawnione w tym samym trybie.

Czyn z art. 92a Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, że R. M. popełnił czyn, którego znamiona opisane są w powyżej przytoczonym przepisie. Fotografia wykonana przez posiadające aktualne świadectwo legalizacji ponownej urządzenie, służące do rejestrowania pojazdów przekraczających dopuszczalną prędkość – F. C. – jest w tym wypadku dowodem kluczowym i takim, któremu wiarygodności nie sposób zaprzeczyć. Ponadto obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś przyznanie to w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości.

Obwiniony jest osobą zdatną do ponoszenia winy. Brak podstaw do kwestionowania poczytalności obwinionego. Nie występuje też żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania R. M. popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy więc uznać, że obwiniony dokonał przypisanego mu czynu w zawinieniu.

W ocenie Sądu daleko idące jest stwierdzenie obwinionego, że jego czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu niewielkim. Przekraczanie dopuszczalnej znakami drogowymi prędkości godzi w istotne dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Należy zwrócić uwagę, że obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość znacznie, bo aż o 36 km/h. Liczba uczestników ruchu drogowego, czy to poruszających się różnorodnymi pojazdami mechanicznymi czy też pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc wyjątkowo istotne, szczególnie w wielkich aglomeracjach miejskich, takich jak W.. Powyższe wskazuje na wymierną społeczną szkodliwość czynu obwinionego.

Należy stwierdzić, że R. M. dopuścił się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zawinieniu, przy czym czyn jego był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 92a kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 800 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, stopnia winy obwinionego oraz osiągniętych przez niego zarobków. Stopień naruszonych reguł ostrożności były znaczny, biorąc pod uwagę ilość wypadków drogowych, do których dochodzi na polskich drogach każdego roku i których przyczyną jest niedostosowanie prędkości pojazdu do ograniczeń wynikających z zasad ruchu drogowego i warunków panujących na drodze. Co więcej, obwiniony wykonuje zawód zaufania publicznego, który ponadto jest zawodem prawniczym. R. M. winien więc w szczególności znać przepisy prawa powszechnie obowiązującego i przestrzegać wynikających z nich norm, lecz swoim postępowaniem wykazał wprost, że zasady te lekceważy. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby R. M. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał zasad ruchu drogowego.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw. Kwotę zryczałtowanych wydatków postępowania została obliczona w oparciu o § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zaś kwotę opłaty – zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych. W ocenie Sądu obwiniony ze względu na swoje możliwości zarobkowe, zwłaszcza wykonywany zawód, będzie w stanie uregulować wymienione należności i nie spowoduje to nadmiernego uszczerbku w jego majątku.